

Καὶ ἐστράφη πάλιν πρὸς τοὺς οἰκοδεσπότας σείων ὀργίλως ἐπὶ τὸ ῥητορικώτερον τὸν σταυρὸν στὸ χέρι του:

— ... "Αν θέλετε νὰ τὸν ἔξαναγκάσετε, θὰ εὑρεθῆτε πρὸ ἀνωτέρας βίας. Ὁρίστε, δοκιμάσατε ἂν σᾶς βαστᾷ! Αὐτὰ ὥφειλε νὰ πηγεῖς τὰς Δυνάμεις δὲ κύριος Βενιζέλος.

Καὶ ἐκτύπησε τὸν σταυρὸν ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Καὶ ἀφοῦ ἔμεινεν ὀλίγας στιγμὰς κυττάζων αὖστηρῶς, σύνοφρυς, τὸν νοικούρην καὶ τὴν νοικοκυράν, στεκομένους εὐλαβῶς μὲ σταυρωμένα χέρια, ἐστράφη πάλιν πρὸς τὴν λεκάνην, ἐβύθισε μέσα εἰς τὸ νερὸν τὸν σταυρὸν καὶ εἶπε μὲ ἔρρινον τώρα φωνήν:

«Καὶ ἀγίασον τὸ ὅδωρ τοῦτο τῇ σῇ δυνάμει καὶ ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἀγίου Σου Πνεύματος. Ἐμή ηγην...»

('Αθῆναι, Μάρτιος τοῦ 1914)

Ε ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Ε Γ Ω

Φέσο κι' ἀν τὴν καρδιά μου ἡ πίκρα ισκιώνει,
τὴν ψυχὴ δὲ μπορεῖ νὰ σκοτεινιάσῃ.
Ἄρθοβολῷ στὸ φῶς ἐκεῖ μιὰ πλάση
εὐγενική, π' οὕτ' ἄνθρωποι οὔτε χρόνοι

μπορεῖ νὰ τὴν ρημάξουν. Ἐκεῖ μόνη
ἡ σκέψη μου πλανιέται μέσ' σὲ δάση
καὶ κάμπους γνοιαστικὰ νὰ βοτανιάσῃ
κάθε ζωῆς φαρμάκι, κάθε ἀφιόρι

πάθους. Κι' ὡς θάμμα! κεῖ δῆλοι μου οἱ πόροι
κ' οἱ θλίψεις κ' οἱ καῦμοι μου, ποτισμένα
στῆς λήθης τὰ νερά, βγάρουν γιὰ μέρα

ἄνθια χαρᾶς, κ' ἡ πίκρα μου ἀηδόνι
μέσ' σὲ κλαριὰ φωληάζει φουντωμένα
καὶ κελαιδᾶ τὰ βάσαρα σὰν ξέρα.

ΙΩ ΖΕΡΒΟΣ